

Λλ Vackra visor

λ1. Fredmans sång n:o 21 - Måltidssång

Så lunka vi så småningom
från Bacchi buller och tumult,
när döden ropar ”Granne kom,
ditt timglas är nu fullt”.
Du gubbe, fäll din krycka ner
och du, du yngling, lyd min lag,
den skönsta nymf som mot dig ler
inunder armen tag.

||: Tycker du att graven är för djup?
Nå, välan så tag dig då en sup.
Tag dig sen dito en, dito två, dito tre.
Så dör du nöjdare. :||

Du vid din remmare och präss,
rödbrusig och med hatt på sned,
snart skrider fram din likprocess
i några svarta led.
Och du som pratar där så stort
med band och stjärnor på din rock,
ren snickarn kistan färdig gjort
och hyflar på dess lock.

||: Tycker du... :||

α
alfa

β
beta

γ
gamma

δ
delta

ε
epsilon

ζ
zeta

η
eta

θ
theta

ι
iota

κ
kappa

λ 1
lambda

μ
my

ν
ny

ο
omikron

σ
sigma

ω
omega

Men du som med en trumpen min
bland riglar, galler, järn och lås,
dig vilar på ditt penningsskrin
inom din stängda bås.
Och du som svartsjuk slår i kras
buteljer, speglar och pokal,
bjud nu god natt, drick ut ditt glas
och hälsa din rival.

||: Tycker du... :||

Och du som under titlars klang
din tiggarsstav förgyllt vart år,
som knappast har, med all din rang,
en skilling till din bår.
Och du som ilsken, feg och lat
fördömer vaggan som dig välvt,
och ändå dagligt är plakat
till glasets sista hälft.

||: Tycker du... :||

Du som vid Martis fältbasun
i blodig skjorta sträckt ditt steg,
och du som tumlar i paulun
i Chloris armar feg.
Och du som med din gyllne bok
vid templets genljud reser dig,
som rister huvud lärd och klok
och för mot avgrund krig.

||: Tycker du... :||

Men du som med en ärlig min
 plär dina vänner häda jämt
 och dem förtalar vid ditt vin
 och det liksom på skämt.
 Och du som ej försvarar dem
 fastän ur deras flaskor du,
 du väl kan slicka dina fem,
 vad svarar du väl nu?

||: Tycker du... :||

Men du som till din återfärd
 ifrån det du till bordet gick,
 ej klingat för din raska värd
 fastän han ropar: Drink!
 Driv sådan gäst från mat och vin,
 kör honom med sitt anhang ut,
 och sen med en ovänlig min,
 ryck remmarn ur hans trut!

||: Tycker du... :||

Säg är du nöjd, min granne säg,
 så prisa världen nu till slut;
 om vi ha en och samma väg,
 så följoms åt; drick ut.

Men först med vinet rött och vitt
 för vår värdinna bugom oss,
 och halkom sen i graven fritt
 vid aftonstjärnans bloss.

||: Tycker du... :||

C. M. Bellman

α
alfa

β
beta

γ
gamma

δ
delta

ε
epsilon

ζ
zeta

η
eta

θ
theta

ι
iota

κ
kappa

λ 1
lambda

μ
my

ν
ny

o
omikron

σ
sigma

ω
omega

$\lambda 2$. Kor ur Bacchi tempel

Bort allt vad oro gör.
Bort allt vad hjärtat kväljer.
Bäst att man väljer bland
desse buteljer
sin maglikör.

||: Granne, gör du just som jag gör,
vet denna oljan ger humör.
Vad det var läckert!
Vad var det? Rhenskt bläckert!
Oui, Monseigneur. :||

Bort allt vad oro gör,
allt är ju stoft och aska.
Låt oss bli raska och
tömma vår flaska
bland vännerna.

||: Granne, gör du just som jag gör,
vet denna oljan ger humör.
Vad det var mäktigt!
Vad var det? Jo, präktigt!
Malaga - ja. :||

C. M. Bellman

λ3. Fredmans epistel n:o 48

Solen glimmar blank och trind,
Vattnet likt en spegel;
Småningom upblåser vind
I de fallna segel;
Vimpeln sträcks, och med en år
Olle på en Höbåt står;
Kerstin ur Kajutan går,
Skjuter lås och regel.

Seglen fladdra, skutan går,
Jerker tar sin lyra,
Lyrans brummar, böljan slår,
Alt med våld och yra;
Skutan knarkar, bräcklig, gles,
Vimplens fläkt i toppen ses,
Tuppen gol så sträf och hes.
Nu slog klockan fyra.

Movitz stöt åt dem i lurn,
Som på skutan fara.
Olle du hvad kostar Tjurn?
Lyssna hvad de svara.
Hör hvar är ni hemma ni?
Ifrån Lofön komma vi
Med Grönsaker, Silleri,
Mjölk och Äplen klara.

Lilla Fästman på dig ser,
Kom min Norström lilla,
Sätt dig bred vid mej, sitt ner,
Fritt din låga stilla;
Vi ha alla lika rang.
Lustigt! hör basuners klang.
Prosit och Contentement!
Dyrbar ögonvila.

α
alfa

β
beta

γ
gamma

δ
delta

ε
epsilon

ζ
zeta

η
eta

θ
theta

ι
iota

κ
kappa

λ 3
lambda

μ
my

ν
ny

$\omicron$
omikron

σ
sigma

ω
omega

Morgon supen, Movitz, går;
Ljuvligt böljan svallar;
Ser du Ekensberg? Gutår!
Hör hur folket trallar;
Där framsätter en sin fot,
Klotet käglorna slår mot;
Hör du dunsen af hans klot
Uti bergen skallar?

Allstäds gott, men hemma bäst!
Sakta, lät oss unna
Vattukörarn med sin häst
Hvälfva om sin tunna;
Kärlet glittrar, hjulet går,
Sprundet sprutar, hästen slår.
Om den prakt för ögat står
Sjunga de som kunna.

Norström stjelper sin peruk
Af sin röda skalle,
Och min Ulla blek och sjuk
Lät sin kjortel falla,
Klev så bredbent i paulun;
Movitz efter med basun:
Maka åt dig Norström! Frun
Hör ju till oss alla.

C. M. Bellman

λ4. Molltoner från Norrland

Noter finns i notkapitlet

Vårvindar friska, leka och viska
Lunderna kring likt älskande par
Strömmarna ila, finna ej vila
Förrän i havet störtvågen far.
Klappa mitt hjärta, kлага och hör
Vallhornets klang bland klipporna dör
Strömkarlen spelar, sorgerna delar
Vakan kring berg och dal.

Hjärtat vill brista - Ack! när den sista
gången jag hörde kärlekens röst:
avskedets plåga, ögonens låga,
mun emot mun vid klappande bröst.
Fjälldalen stod i blomstrande skrud.
Trasten slog drill på drill för sin brud;
Strömkarlen spelte, sorgerna delte,
suckande, berg och dal.

Natten så fager, ljus som en dager,
göt över skog och bölja sin glans.
Älvornas vingar, glänsande ringar
slöto kring ängens tuva i dans.
Suckande hjärtan, suckande lund,
Smekande ord och saligt förbund!
Strömkarlen spelte, sorgerna delte
suckande, berg och dal.

α
alfa

β
beta

γ
gamma

δ
delta

ε
epsilon

ζ
zeta

η
eta

θ
theta

ι
iota

κ
kappa

λ 4
lambda

μ
my

ν
ny

$\omicron$
omikron

σ
sigma

ω
omega

Ack, att vid polen midsommarsolen
Tusende år bortsovit så sällt!
Hastigt vem kallar? Krigsbudet skallar
Fjärran ifrån: "Till vapen!" så gällt.
Nu var ej tid hos flickan att bo,
Löftet han gav om kärlek och tro;
Strömkarlen spelte, sorgerna delte,
suckande, berg och dal.

Hurtigt på slätten, med bajonetten,
Snabb som en ren, han ilade ned;
Där, ibland fanor, flygande svanor,
Klingande spel, i blixtrande led,
Rak som en tall, han höjde sig opp,
Såg jag hans bild vid tårarnas lopp.
Strömkarlen spelte, sorgerna delte,
suckande, berg och dal.

Snart han marschera' – Kom aldrig mera
Åter till hemmets brudliga tjäll.
När av min Modig vålnaden blodig
Svävar på västerns rodnande fjäll,
Klaga, mitt hjärta, klaga! — O, hör!
Vallhornets klang bland klipporna dör:
Strömkarlen spelar, sorgerna delar
Vakan kring berg och dal.

Julia Kristina Nyberg

λ5. Den blomstertid

Den blomstertid nu kommer
med lust och fågling stor:
Du nalkas ljuva sommar,
då gräs och gröda gror.
Med blid och livlig värma
till allt som varit dött,
sig solen strålar närma,
och allt blir återfött.

De fagra blomsterängar
och åkerns ädla säd,
de rika örtesängar
och lundens gröna träd.
De skola oss påminna
Guds godhets rikedom.
Att vi den nåd besinna,
som räcker året om.

En hörer fåglar sjunga
med mångahanda ljud:
Skall icke då vår tunga
lovsäga Herren Gud?
Min själ, upphöj Guds ära,
stäm upp din glädjesång
till den som vill oss nära
och fröjda på en gång.

Isak Kolmodin

α
alfa

β
beta

γ
gamma

δ
delta

ε
epsilon

ζ
zeta

η
eta

θ
theta

ι
iota

κ
kappa

λ 5
lambda

μ
my

ν
ny

$\omicron$
omikron

σ
sigma

ω
omega

λ6. Nu grönskar det

Noter finns i notkapitlet

Nu grönskar det i dalens famn,
Nu doftar äng och lid.
Kom med, kom med på vandringsfärd
I vårens glada tid!
Var dag är som en gyllne skål,
Till brädden fylld med vin.
Så drick, min vän, drick sol och doft,
Ty dagen den är din.

Långt bort från dagens gråa hus
Vi glatt vår kosa styr
Och följer vägens vita band
Mot ljusa äventyr
Med öppna ögon låt oss se
På livets rikedom
Som gror och sjuder överallt
Där våren går i blom!

Musik: J. S. Bach

Svensk text: Evelyn Lindström

λ7. Visa vid midsommartid

Du lindar av olvon en midsommarkrans
och hänger den om ditt hår.
Du skrattar åt mångubbens benvita glans,
som högt över tallen står.
I natt skall du dansa vid Svartrama tjärn
i långdans, i sprängdans på glödande järn.
I natt är du bjuden av dimman till dans,
där Ull-Stina, Kull-Lina går.

Nu tager du månen från Blåbergets kam
att ge dig en glorias sken.
Och ynglet som avlas i gölarnas slam
blir fålar på flygande ben.
Nu far du till Mosslinda, Mosslunda mor,
där Ull-Stina, Kull-Lina, Gull-Fina bor.
I natt skall du somna vid Svartrama damm
där natten och mossan är len.

Musik: Håkan Norlen

Svensk text: Rune Lindström

α
alfa

β
beta

γ
gamma

δ
delta

ε
epsilon

ζ
zeta

η
eta

θ
theta

ι
iota

κ
kappa

λ 7
lambda

μ
my

ν
ny

$\omicron$
omikron

σ
sigma

ω
omega

λ8. Kristallen den fina

Kristallen den fina, som solen mänd' skina,
Som stjärnorna blänka i skyn.

Jag känner en flicka, i dygden den fina,
En flicka i denna här byn.

Min vän, min vän och Älskogsblomma,
Ack om vi kunde tillsammans komma,
Och jag vore vännen din,
Och du allra kärestan min!
Du ädela ros
Och förgyllande skrin.

Och om jag än fore till världenes ände,
Så längtar mitt hjärta till dig.
Och om jag än fore till världenes ände,
Så längtar mitt hjärta till dig.

Till dig, min vän och Älskogsblomma,
Ack om vi kunde tillsammans komma,
Och jag vore vännen din,
Och du allra kärestan min!

Du ädela ros
och förgyllande skrin.

Svensk folkvisa

λ9. Madrigal

Kom, du ljuva hjärtevän!
Skall jag vänta länge än?
||: Längtan mig förbränner,
Hjärtevän! :||

Månens skiva blank och rund
Glider fram i nattens stund.
||: Du, du är mitt hjärtas
Enda tröst .:||

Liksom rosen skär och ren,
slår du ut i solens sken.
||: Kom, kom du min ljuva
Hjärtevän! :||

A. de la Halle

α
alfa

β
beta

γ
gamma

δ
delta

ϵ
epsilon

ζ
zeta

η
eta

θ
theta

ι
iota

κ
kappa

λ10. Glunt nr. 25 - Examensssex

Här är gudagott att vara
O, vad livet dock är skönt.
Hör vad fröjd från fåglars skara,
Se vad gräset lyser grönt.
Humlan surrar, fjäriln prålar,
Lärkan slår i skyn sin drill
Och ur nektarfyllda skålar
Dricka oss små blommor till.

G. Wennerberg

λ 9
lambda

μ
my

ν
ny

o
omikron

σ
sigma

ω
omega

λ11. Sommarpsalm

En vänlig grönskas rika dräkt
har smyckat dal och ängar.
Nu smeker vindens ljumma fläkt
de fagra örtesängar,
och solen ljus, och lundens sus,
och vågens sorl bland viden.
Förkunnar sommartiden

Sin lycka och sin sommarro,
de yra fåglar prisa,
Ur skogen snår, ur stilla bo
framklingar deras visa.
En hymn går opp, med fröjd och hopp
från deras glada kväden.
Bland blommorna och träden

Men du, o Gud, som gör vår jord
så skön i sommarns stunder.
Giv att jag aktar främst ditt ord
och dina nådesunder.

Allt kött är hö, och blomstren dö,
och tiden allt fördriver.
Blott Herrens ord förbliver

Text: Carl David af Wirsén

λ12. Uti vår hage

Uti vår hage där växa blå bär.
Kom hjärtans fröjd
Vill du mig något, så har du mig här!
Kom liljor och aquileja,
Kom rosor och salvia,
Kom ljuva krusmynta, kom hjärtans fröjd!

Fagra små blommor där bjuda till dans.
Kom hjärtans fröjd
Vill du, så binder jag åt dig en krans!
Kom liljor och aquileja,
Kom rosor och salvia,
Kom ljuva krusmynta, kom hjärtans fröjd!

Kransen den sätter jag sen i ditt hår,
Kom hjärtans fröjd
Solen den dalar men hoppet uppgår!
Kom liljor och aquileja,
Kom rosor och salvia,
Kom ljuva krusmynta, kom hjärtans fröjd!

Uti vår hage finns blommor och bär.
Kom hjärtansfröjd!
Men utav alla du kärast mig är.
Kom liljor och akvileja,
kom rosor och salvia!
Kom ljuva krusmynta, kom hjärtansfröjd!

Svensk folkvisa

α
alfa

β
beta

γ
gamma

δ
delta

ε
epsilon

ζ
zeta

η
eta

θ
theta

ι
iota

κ
kappa

λ 12
lambda

μ
my

ν
ny

o
omikron

σ
sigma

ω
omega

λ13. Värmlandsvisan

Ack, Värmeland, du sköna, du härliga land!
Du krona för Svea rikes länder!

Ja, om jag komme mitt i det förlovade land,
till Värmland jag ändå återvänder.

Ja, där vill jag leva, ja, där vill jag dö.

Om en gång ifrån Värmland jag tager mig en mö,
så vet jag att aldrig jag mig ångrar.

I Värmeland är lustigt att leva och bo
det landet jag prisar så gärna.

Där klappar det hjärtan med heder och tro
så fasta som bergenas kärna.

Och var och en svensk i Svea rike's land
som kommer att gästa vi Klarälvens strand
hen finner blott bröder och systrar.

I Värmeland, ja, där vill jag bygga och bo,
med enklaste lycka förnöjder.

Dess dalar och skog ger mig tystnadens ro,
och luften är frisk på dess höjder.

Och forsarna sjunga sin ljuvliga sång,
vid den vill jag somna så stilla en gång
och vila i värmländska jorden.